

Γενουβήσων». Περί τοῦ τύπ. *ἀνούσου*ς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 24. Ὁ τύπ. *ἀνισωστά* ἐκ παρεκτάσεως κατ' ἀναλογίαν καθὰ καὶ *χωρίς* - *χωριστά* κττ., περὶ οὗ φαινομένου ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/11) 80 καὶ ΣΞανθουδ. ἐν Ἐρωτοκρ. 496. Ὁ τύπ. *ἀνισουσά* ἐκ παρετυμ. πρὸς τὴν φρ. *ἀν εἶν' σουστά*. Ὁ τοῦ τόνου ἀναβιβασμὸς εἰς τὸν τύπ. *ἀνίσωστα* κλπ. δι' ἐπίδρασιν τοῦ *ἀνίσως*. Οἱ τύπ. *ἀνίς* καὶ *ἀνούς* κατ' ἀποβολὴν τοῦ ἀτόνου *ου* τοῦ *ἀνίσους* - *ἀνούσου*ς. Τὸ *ἀνίχωντας* κατὰ τινα παρετυμ., τὸ δὲ *ἰσωστάς* κατ' ἀνομοιωτικὴν ἐν συνεκφορᾷ ἀποβολὴν τοῦ *αν*-. Ὁ τύπ. *ἀνισωστάς* καὶ παρὰ Φωσχόλ. Φορτουν. πρᾶξ. Α στ. 130 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Δ 689 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.).

Σύνδεσμος ὑποθετικὸς συνήθως μετὰ τοῦ καὶ συνεκφερόμενος, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσάγονται προτάσεις

1) Ὑποθετικαὶ σημαίνουσιν ἀπλὴν ὑπόθεσιν σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἀνίσως καὶ ἔρθῃ, νὰ μὲ φωνάξετε. Ἀνίσως καὶ φύγῃ, θὰ φύγω κ' ἐγὼ σύνηθ. Ἀνισωστάς κ' ἔρχεσαι, νὰ καρτερέσω, εἰδεμὴ, νὰ φύγω* Πελοπν. *Ἀνισωστάς καὶ τὸνε δῆς, πές του ποῦ τὸν θέλω Κέρκ. Ἀνίσουστα κὶ πιτύχης, ἰγὼν κόβου τὸν κιφάλι μ' Λέσβ. Ἀνισωστά κ' ἦρθε καλὸς τοῦ καλοῦ, εἰδεμὴ, βλαστήματα Κυνοῦρ. Ἀνίσωντας τὸ' ἔχω χαμπάριν, ν' ἀοτράψ' ὁ Θεὸς τῶν νὰ μὲ κάρῃ Κύπρ. || Ἄσμ.*

Ἀνίσως κὶ ἄλλον ἀγαπῶ καὶ θέλω γὰ νὰ φύγῃς, σπαθὶ βασιτῆς 'ς τὴ μέση σου, κόψε μου τὸ κεφάλι Πελοπν.

Θάνατο, κόρη μου, νὰ ἰδῶ, ἀνισωστάς δὲ σ' ἀγαπῶ.

— *Θάνατο κ' ἐγὼ νὰ λάβω, ἰσωστάς καὶ δὲ σὲ πάρω*

Παξ. Συνών. ἄμα **B 2**, ἄμποτε **1**, ἄν **1**, ἄνεν **1**. Πβ. *ἄν-κὶ-ἄν*. 2) Πλάγιοι ἐρωτηματικαὶ πολλαχ.: *Τὸν ρώτησε ἀνίσως καὶ εἶναι σωστά αὐτὰ ποῦ λένε. 3) Προτάσεις δηλοῦσαι ἄρνησιν Θράκ. (Σαρεκκλ.): Ἀνίσως κ' ἔρθῃ σήμερα (δὲν πιστεύω νὰ ἔλθῃ, δὲν θὰ ἔλθῃ). Ἀνίσως κ' ἔγραψε τὸ γράμμα (δὲν τὸ ἔγραψε). Πιστεύεις νὰ πῆγε 'κεῖ ποῦ τοῦ εἶπαμε; — Ἀνίσως (δὲν τὸ πιστεύω).*

ἀνίσωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἰσωτός < ἰσώνω.*

*Ὁ ἔχων ἀνώμαλον ἐπιφάνειαν, ἀνισοπέδωτος: Τὸ χωράφ' ἀνίσωτον ἔν'. Συνών. ἀνίσαστος **1**.*

ἀνιφτίλα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄνιφτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

1) Τὸ μὴ νίπτεσθαι Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. *ἀνιφτούκλα **1**, ἀνιψιά. 2) Μετων. ὁ μὴ νιπτόμενος ἄνθρωπος, ὁ ἀκάθαρτος* Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.): *Ἐλα, βρέ ἀνιφτίλα! (ὑβρις) Ἀρκαδ. Συνών. ἀνιφτούκλα **2**.*

***ἀνιφτογάττα** ἡ, ἀνιφτοκάττα Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄνιφτος καὶ τοῦ οὐς. γάττα.

Ἄνιπτος, ἀκάθαρτος: Φρ. Ἀνιφτοκάττα, γὰ τὴν κάττα (λέγεται ὑπὸ παιδων, οἱ ὅποιοι πειράζουσιν τοὺς ἀνίπτους καὶ ἀκαθάρτους συνομηλικούς των. φά=φάγε).

ἄνιφτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) *ἄν'φτους* βόρ. ἰδιώμ. *ἄνιφτε* Τσακων. *ἀνάνιφτος* Πόντ. *ἀνάν'φτους* Λέσβ. *ἄνιφος* Πόντ. (Χαλδ.) *ἄν'βους* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἄνιπιτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. ἄνιφος ἐκ τοῦ ἄνιφτος κατὰ τὸ σχῆμα ἄγνωφτος-ἄγνωφος, ἄγραφτος-ἄγραφος, ἄρραφτος-ἄρραφος.

1) Ὁ μὴ νιφθεὶς ἰδίᾳ τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας, ἄνιπτος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: *Ἀνιφτος εἶς' ἀκόμα; Τί μοῦ κάθεσαι εἶτοι ἄνιφτη πρῶι πρῶι; κοιν. Ἐχει ἄνιφτα τὰ χέρια του* Α.Ρουμेल. (Ἀγχιάλ.) *Ἀνιφτα ἔχω τὰ μοῦτρα μου Ἀθῆν. Μὴν πίν'ς καφὲ ἄν'φτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Δὲν κάνει νὰ τρώς ἄνιφτος (πβ. καὶ Ματθ. Εὐαγγ. 15,20 «ἀνίπτους χερσὶ φαγεῖν») Πελοπν. (Λακων.) Ἀσ'κώνεται καὶ δῆεται 'ς τὸ φαεῖ ἄνιφτος, γρουλλομματιασμένος Παξ. Ἀνιφτος ἐποίκειν τὴν εὐδὴν ἀτ' (ἄ. ἔκαμε τὴν προσευχὴν του) Κερασ. Πουρνὸ πουρνό, βρέ, τῶι ἄνιφτους ποῦ πάς; Λέσβ. || Φρ. Ἀνιφτε, κάτ' ἄνιφτε, ψιψίκα μὲ τὰ γένᾳ (σκῶμμα πρὸς παιδία ἄνιπτα) Κερασ. Τραπ. || Παροιμ. Καλή 'σι, κόρη μ', κὶ ἄν'β', καλή 'σι κὶ νιμμένη (ἡ καλλονὴ ἐν πάσῃ περιστάσει διαλάμπει) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Γνωμ. Ἀνιφτος φάι, ἀλλὰ μὴ λημερνᾷς (φάι=φάγε, μὴ λημερνᾷς=μὴ διέρχεσαι τὴν ἡμέραν) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) || Ἄσμ.*

Γὰ νὰ νιφτοῦν οἱ ἄνιφτοι | νὰ πιοῦν οἱ διψασμένοι, νὰ βάλουν κ' οἱ γραμματικοὶ | νερό 'ς τὸ καλαμάρι (μοιροῦ.) Πελοπν. (Λακων.)

Ἀνιφτο, κακάνιφτο, | κακὰ μουντζουρωμένο,

δὲν πάει 'ς τὴ μαννούλλα του | νὰ τὸ νίψῃ τὸ βρομεμένο αὐτόθ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κύπρ. Συνών. ἄνιψος, ἄπλντος. 2) Τὸ θηλ. ὡς οὐς., τὸ ἀνδρικὸν μόριον Στερελλ. (Τριχων.)

ἀνιφτούκλα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσήν.) *ἄν'φτούκλα* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄνιφτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούκλα.

1) Τὸ μὴ νίπτεσθαι Πελοπν. (Ἀρκαδ.): *Τί ἀνιφτούκλες ἔχεις σήμερα, δὲ νίφτηκες! Συνών. ἀνιφτίλα **1**, ἀνιψιά.*

2) Μετων. ὁ μὴ νιπτόμενος ἄνθρωπος, ὁ ἀκάθαρτος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσήν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Βρέ, ἀνιφτούκλα! Μεσσήν. Σοῦ 'νι μὰ ἄν'φτούκλα! Αἰτωλ. Τί ἀνιφτούκλα εἶναι αὐτὴ ἡ γυναικα! Ἀρκαδ. Συνών. ἀνιφτίλα **2**.*

ἀνιφτούκλης ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄνιφτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούκλης.

Ἀκάθαρτος, ἄνιπτος, ρυπαρὸς: Σήμερα μᾶς ἦρθε ἀνιφτούκλης.

ἀνιψάκι τό, ἀνεψάκι Λεξ. Μπριγκ. ἀνεψάτσι Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀνιψάκι Κεφαλλ. ἀνιψάκι σύνηθ. ἀνιψάτσι πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνιψιὸς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι. Ἡ λ. καὶ οἱ τύπ. ἀνεψάκι καὶ ἀνιψιάκι καὶ παρὰ Σομ.

*Ἀνεψιὸς ἢ ἀνεψιά μικρᾶς ἡλικίας. Συνών. ἀνιψι-δάκι, ἀνιψίδι **1**, ἀνιψιόπουλλο **1**, ἀνιψοῦδι, ἀνιψοῦλλάκι.*

ἀνίψι τό, ἀνέψιν Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.) ἀνέψι Βάρν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Καπ. (Ἀραβάν.) — Λεξ. Κομ. Πρω. ἀνέψι Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Σινώπ.) ἀνέψ' Θράκ. (Αἶν. Κασταν. Σαρεκκλ.) ἀνέψ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνίψιο Κρήτ. ἀνίψο Κρήτ. ἀνίψιν Κύπρ. ἀνίψι κοιν. ἀνίψ' βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνιψιὸς κατὰ τύπ. ὑποκορ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ. Ὁ τύπ. ἀνέψι καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. ἀνίψο καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. (ἐκδ. Ἐνετίας 1713). Πβ. ἐκδ. ΣΞανθουδ. σ. 496.

1) Ἐξάδελφος Καπ. (Ἀραβάν.) Κύπρ. Συνών. ἀνιψιὸς **1**, ἀνιψοῦλλης **1**, ξάδερφος. 2) Ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς εἴτε τοῦ ἐξαδέλφου